

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Š., bývajúceho P., zastúpeného JUDr. D., advokátkou so sídlom v P., za účasti vedľajšej účastníčky G., a.s. sídliacej v P., so sídlom organizačnej zložky v B., zastúpenej advokátskou kanceláriou I., s.r.o., so sídlom v K., proti žalovanej A., a.s., so sídlom v B., **o zaplatenie 51 925,24 €** (1 564 300 Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10 C 54/2002, o dovolaní vedľajšej účastníčky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 12. februára 2009 sp. zn. 14 Co 130/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky

1. **z r u š u j e** uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 12. februára 2009 sp. zn. 14 Co 130/2008 vo výroku, ktorým bol zrušený výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo 14. marca 2007 č.k. 10 C 54/2002-196 o zastavení konania v časti týkajúcej sa zaplatenia 1 080 908 Sk,
2. **o d m i e t a** dovolanie, pokiaľ smeruje proti výroku uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 12. februára 2009 sp. zn. 14 Co 130/2008, ktorým bol zrušený výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo 14. marca 2007 č.k. 10 C 54/2002-196
 - a) ukladajúci žalovanej povinnosť zaplatiť vedľajšej účastníčke konania 481 392 Sk s príslušenstvom,
 - b) o trovách konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa v konaní domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť vedľajšej účastníčke 1 564 300 Sk s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že ako leasingový nájomca osobného motorového vozidla uzatvoril so žalovanou zmluvu o havarijnom poistení pre prípad odcudzenia vozidla. Motorové vozidlo bolo 10. mája 2001 odcudzené, avšak žalovaná odmietla poskytnúť poistné plnenie. Hmotnoprávnu legitimáciu na podanie žaloby vyvodzoval žalobca z toho, že v zmysle Všeobecných poistných podmienok je leasingový nájomca oprávnený vo veciach poistných nárokov konať priamo s poisťiteľmi (teda aj so žalovanou). V priebehu konania vzal žalobca žalobu späť v časti týkajúcej sa zaplata 2 000 Sk a neskôr tiež v časti o zaplata 1 080 908 Sk.

Okresný súd Bratislava I uznesením zo 14. mája 2004 č.k. 10 C 54/2002-194 zastavil konanie o zaplata 2 000 Sk.

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 14. marca 2007 č.k. 10 C 54/2002-196 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť vedľajšej účastníčke konania 481 392 Sk spolu so 17,5 % ročným úrokom z omeškania od 20. augusta 2001 až do zaplata. Zároveň rozhodol o zastavení konania v časti o zaplata 1 080 908 Sk. Rozhodol tiež o trovách konania.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadla odvolaním žalovaná v rozsahu „výrokov, ktorými bolo žalobe vyhovené“. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie na strane žalobcu.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave uznesením z 12. februára 2009 sp. zn. 14 Co 130/2008 odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa sa dostatočne nezaoberal podstatnými právnymi otázkami, a tým odňal žalovanej možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vec nesprávne právne posúdil (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.). Súdu prvého stupňa vytkol predovšetkým to, že sa nezaoberal procesnou prípustnosťou žaloby, na základe ktorej má žalovaná plniť nie žalobcovi, ale vedľajšej účastníčke.

Proti zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu podala vedľajšia účastníčka dovolanie, v ktorom uplatnila dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p.; osobitne konkretizovala dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. Podľa jej názoru došlo

v konaní k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p. tým, že „nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný“. Dovolateľka na vysvetlenie uviedla, že odvolací súd rozhodol nad rámec podaného odvolania, lebo zrušil aj odvolaním nenapadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa o zastavení konania v časti 1 080 908 Sk. V konaní došlo tiež k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (t.j. k odňatiu možnosti pred súdom konať) tým, že neboli naplnené zákonné podmienky pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa a vrátenie veci na ďalšie konanie. Pokiaľ mal odvolací súd iný právny názor na prejednávajúcu vec, mal rozhodnutie súdu prvého stupňa nie zrušiť, ale zmeniť a o veci rozhodnúť. Vedľajšia účastníčka ďalej namietala, že odvolací súd nerešpektoval ustanovenie § 213 ods. 2 O.s.p. a neumožnil jej vyjadriť sa k odlišnému právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom, že v odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia dostatočne nevysvetlil, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa, ani to, ktorá právna norma mala byť správne aplikovaná. Vo zvyšnej časti dovolania sa dovolateľka vyjadrila k hmotnoprávnej stránke poistenia majetku tretej osoby podľa § 815 Občianskeho zákonníka a poistenia v prospech tretej osoby podľa § 794 Občianskeho zákonníka. Žiadala napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolanie nie je procesne prípustné. Poukázala na to, že vedľajšia účastníčka tak, ako ju žalobca označil v žalobe, nemá právnu subjektivitu; túto subjektivitu má iba právnická osoba, ktorá podniká na území Slovenskej republiky prostredníctvom uvedenej organizačnej zložky. Vedľajšej účastníčke nemohla byť v tejto veci odňatá možnosť konať pred súdom, a to už z toho dôvodu, že po zrušení a vrátení veci súdu prvého stupňa opäť prebieha konanie a vedľajšia účastníčka v ňom bude môcť uplatňovať svoje práva. Žalovaná vo vyjadrení potvrdila, že odvolaním nemienila napadnúť aj výrok rozsudku súdu prvého stupňa o čiastočnom zastavení konania. Uviedla tiež, že pokiaľ súd zistil, že žalobou uplatňované právo svedčí vedľajšej účastníčke (nie žalobcovi), mal žalobu pre nedostatok vecnej legitímácie zamietnuť. Z týchto dôvodov žiadala dovolanie odmietnuť ako podané tým, kto nemá procesnú spôsobilosť byť účastníkom konania alebo ako dovolanie procesne neprípustné (smerujúce proti rozhodnutiu, ktoré nemožno napadnúť týmto opravným prostriedkom); pre prípad zaujatia záveru o jeho procesnej prípustnosti žiadala dovolanie zamietnuť.

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie podáva subjekt oprávnený podať dovolanie.

V zmysle § 243c O.s.p. pre konanie na dovolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné. Dovolanie je oprávnený podať len účastník konania – tá fyzická alebo právnická osoba, ktorá ako subjekt so spôsobilosťou byť účastníkom konania (§ 19 O.s.p.) mala postavenie účastníka konania v právnej veci, v ktorej sa podáva dovolanie (§ 240 ods. 1 O.s.p.). Súdna prax sa zjednotila na právnom názore, že dovolanie môže podať aj vedľajší účastník (v rozsahu legitímácie účastníka, na strane ktorého vystupuje).

V danom prípade dovolanie podala „G., a.s. – organizačná zložka B., so sídlom v B., IČO: X., zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I v oddiele Po vo vložke č. X. (zahraničná osoba so sídlom O. je zapísaná v Obchodnom registri Mestského súdu v P. v oddiele B vo vložke X.)“. V zmysle toho je dovolateľkou zahraničná právnická osoba (subjekt so spôsobilosťou byť účastníkom občianskeho súdneho konania) podávajúca dovolanie vo veci týkajúcej sa organizačnej zložky tejto právnickej osoby, za ktorú koná vedúca organizačnej zložky zahraničnej právnickej osoby (viď bližšie § 21 ods. 3 a § 13 ods. 5 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka).

Vo všeobecnosti platí, že vedľajší účastník sa zúčastňuje konania popri žalobcovi alebo žalovanom (viď bližšie § 93 ods. 1 O.s.p.) ako osoba majúca právny záujem na výsledku konania. Zmyslom vedľajšieho účastníctva je (iba) „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov konania. I keď má vedľajší účastník v konaní (z procesnoprávneho hľadiska) rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania (viď § 93 ods. 3 veta prvá O.s.p.), z hľadiska hmotnoprávneho je významné to, že mu rozhodnutím súdu vo veci samej nemôže byť prisúdené právo alebo uložená povinnosť, ktoré tvoria predmet sporu. Do konania vstupuje tretia osoba ako vedľajší účastník na základe procesnej iniciatívy niektorého z účastníkov konania. Do konania ale môže vstúpiť aj z vlastnej iniciatívy – vedľajším účastníkom sa vtedy stáva tým, že a/ súdu dôjde jej formálne oznámenie o vstupe do konania na niektorej procesnej strane, ale tiež tým, že b/ aj bez formálneho „ohlásenia vstupu“ začne v konaní fakticky procesne pôsobiť tak, že pri tom nevznikajú pochybnosti, že jej úmyslom je realizovať procesné oprávnenia vedľajšieho účastníka. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva

rozhoduje súd len ak niektorý z účastníkov konania namietne neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania; pokiaľ nebola námietka neprípustnosti vznesená, je tretia osoba bez ďalšieho vedľajším účastníkom konania. Pre účely preskúmvanej veci treba osobitne poukázať na to, že z odlišného postavenia účastníka konania a vedľajšieho účastníka vyplýva (o.i.) to, že pokiaľ nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania v prípade subjektu označeného v žalobe za žalobcu alebo žalovaného je vždy neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania vedúcim k potrebe zastaviť konanie (§ 103 a § 104 ods. 1 O.s.p.); nedostatok tejto spôsobilosti v prípade subjektu označeného v žalobe za vedľajšieho účastníka uvedený dôsledok nemá.

Označenie vedľajšej účastníčky v žalobe na č.l. 1 spisu („G., a.s. – organizačná zložka B., so sídlom v B., IČO: X., zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I v oddiele Po vo vložke č. X.“), na ktoré poukazuje žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu, nemá v danom prípade – vzhľadom na individuálne okolnosti prejednávanej veci – určujúci význam. Pokiaľ sa totiž právnická osoba, ktoré podala dovolanie, nestala v konaní na súdoch nižších stupňov vedľajšou účastníčkou z iniciatívy žalobcu (podaním žaloby), stala sa vedľajšou účastníčkou neskôr z vlastnej iniciatívy. Na č.l. 46 spisu je založená plná moc udelená advokátovi na zastupovanie vedľajšej účastníčky, za ktorú je označená „G., a.s. – organizačná zložka B., so sídlom v B., IČO: X., zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I v oddiele Po vo vložke č. X. (zahraničná osoba so sídlom O. je zapísaná v Obchodnom registri Mestského súdu v P. v oddiele B vo vložke X.)“. Takto označená a zastúpená zahraničná právnická osoba bola v konaní procesne činná aj bez formálneho ohlásenia svojho vstupu do konania ako vedľajšej účastníčky – vid' tiež jej procesné úkony na č.l. 65, 133, 141, 155. Treba dodať, že zo spisu nevyplýva, že by v konaní na súdoch nižších stupňov bola relevantným spôsobom vznesená námietka procesnej neprípustnosti vedľajšieho účastníctva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že takto označená zahraničná právnická osoba bola v konaní na súdoch nižších stupňoch v procesnom postavení vedľajšej účastníčky, mala spôsobilosť byť účastníkom občianskeho súdneho konania a v danej veci je subjektom, ktorý je oprávnený podať dovolanie.

2. Po zistení, že dovolanie podala oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., dovolací súd skúmal ďalej, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd zároveň vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Dovolateľkou napadnuté zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených rozhodnutí, preto z ustanovení § 239 ods. 1 a § 239 ods. 2 O.s.p. procesná prípustnosť jej dovolania nevyplýva. Dovolanie proti zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné len z dôvodu väd uvedených v § 237 O.s.p. (viď R 34/1995).

So zreteľom na dovolacie námietky a tiež zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmal dovolací súd, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľka vady konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, d/ a g/ O.s.p. nenamietala. V dovolacom konaní procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/, b/, c/, a g/ O.s.p. nevyšli najavo; z týchto ustanovení preto prípustnosť podaného dovolania nemožno vyvodit'.

Dovolací súd sa osobitne zaoberal otázkou, či v konaní nedošlo k procesným vadám konania dovolateľkou výslovne namietaným, teda k procesným nesprávnostiam vykazujúcim znaky uvedené v § 237 písm. e/ a f/ O.s.p.

3. V zmysle § 237 písm. e/ O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný. Toto ustanovenie dopadá na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania vyplývajúca z § 79 ods. 1 O.s.p. – nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania (žaloba) vo veci neuvedenej v § 81 ods. 1 O.s.p. O prípad neexistencie návrhu na začatie konania ale ide len vtedy, ak chýba návrh (žaloba) ako procesný úkon, ktorým sa začína konanie.

V predmetnom konaní (odlišnom od konaní uvádzaných v § 81 ods. 1 O.s.p.) nejde o prípad, že by súd vec prejednal a meritórne rozhodol, hoci nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania. Pokiaľ odvolací súd prejednal vec v odvolacom konaní nad rámec vymedzený odvolaním podaným žalovanou, nemá tento postup odvolacieho súdu za následok procesnú vadu v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p.

Z tohto dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť podaného dovolania nemožno vyvodit' z § 237 písm. e/ O.s.p.

4. Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom dovolateľky, že odvolací súd sa dopustil nesprávnosti vykazujúcej znaky procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že odvolaním napadnutý rozsudok zrušil napriek tomu, že (z pohľadu dovolateľky) neboli pre to dané podmienky a že mal napadnuté rozhodnutie zmenit' a sám vo veci rozhodnúť.

Z dovolania je zrejmé, že predmetná námietka sa z rozhodujúceho (obsahového) hľadiska týka nie procesnej vady konania, ale správnosti právneho posúdenia veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 1/2003). Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 O.s.p.

Pokiaľ dovolateľka naznačuje, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, dovolací aj s poukazom na R 111/98 uvádza, že vytýkaná vada nezakladá prípustnosť dovolania (nie je vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.). Navyše, námietka o nedostatočnom odôvodnení nie je ani opodstatnená – zo zrušujúceho uznesenia zreteľne vyplýva, čo bolo dôvodom zrušenia rozhodnutia súdu prvého stupňa.

V zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. platí, že ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Takáto výzva je plnením osobitnej povinnosti opravného súdu vyplývajúcej z označeného ustanovenia, účelom ktorého je zabrániť tzv. prekvapujúcim rozhodnutiam (viď tiež dôvodovú správu k tomuto ustanoveniu) vytvorením procesnej možnosti účastníka vyjadriť sa k prípadnej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia na zistený skutkový stav. Vzhľadom na účel tohto ustanovenia je zrejmé, že takáto výzva má opodstatnenie vtedy, keď odvolací súd mieni doposiaľ nepoužité ustanovenie urobiť základom pre svoje zmeňujúce rozhodnutie vo veci samej; uvedená výzva ale nemá opodstatnenie vtedy, keď odvolací súd má v úmysle napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom účastník konania môže využívať všetky svoje

procesné oprávnenia na účinné uplatnenie alebo bránenie svojho práva. Pokiaľ teda súd vedľajšej účastníčke takúto výzvu v danom prípade neadresoval, nedopustil sa procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania nemožno v danej veci vyvodit' ani z § 237 písm. f/ O.s.p.

5. Podľa názoru dovolacieho súdu ale v predmetnom konaní došlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p.

Rozsahom a dôvodmi uvedenými účastníkom konania v odvolaní je odvolací súd viazaný (§ 212 ods.1 O.s.p.). Pokiaľ nejde o prípad, na ktorý sa vzťahuje ustanovenie § 212 ods. 2 O.s.p. (vymedzujúce, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania), je rozsah odvolacieho prieskumu daný odvolaním.

V posudzovanej veci nešlo o prípad, na ktorý sa vzťahuje § 212 ods. 2 O.s.p.; odvolací súd bol preto viazaný rozsahom odvolania žalovanej. Žalovaná celkom jednoznačne podala odvolanie v rozsahu „výrokov, ktorými bolo žalobe vyhovené“. Odvolaním nebol napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bolo zastavené konanie v časti o zaplatenie 1 080 908 Sk s príslušenstvom. Tento, odvolaním nenapadnutý výrok rozhodnutia, nadobudol právoplatnosť (§ 159 ods.1 O.s.p.).

Pokiaľ za tohto stavu odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu – aj vo výroku nenapadnutom odvolaním – dopustil sa procesne nesprávneho postupu vykazujúceho znaky procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. Rozhodoval totiž znovu aj o tej veci (časti predmetu konania), o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté. Vada tejto povahy zakladá vždy prípustnosť dovolania a zároveň je aj dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť.

6. Dovolací súd z dôvodov vyššie uvedených dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil (§ 243b O.s.p.) v časti, v ktorej odvolací súd zrušil výrok rozsudku súdu prvého stupňa zastavujúci konanie v časti o zaplatenie 1 080 908 Sk.

7. Pokiaľ dovolanie vedľajšej účastníčky v časti, smerujúcej proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený výrok rozsudku súdu prvého stupňa o zastavení konania, je procesne prípustné a dôvodné (§ 237 písm. d/ O.s.p.), ostatná časť jej dovolania procesne prípustná nie je (viď vyššie 3. až 5.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie vedľajšej účastníčky v procesne neprípustnej časti odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), pričom v súlade s právnou úpravou dovolacieho konania neskúmal danosť dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. marca 2010

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková